

i Sejlskibe nu er kommet op paa en Løn af 130 Kr. maanedligt. Dette er, saa vidt jeg ved, rigtig. Men det ærede Medlem vil ogsaa vide, at det er en ganske ny Sats, man her er kommet op paa, det er et Gageforhold, der stammer fra et eller højst to Aar tilbage, og man maa lægge Mærke til, at efter at man er kommet op paa en saadan Lønsats, har ogsaa Tilgangen af Styrmand til Sejlskibe været i Bedring. De Lønsatser, som det ærede Medlem nævned, ser jo ganske godt ud; det ser ganske godt ud, at en meget ung Mand i et Sejlskib kan faa 130 Kr. maanedligt. Men ved det ærede Medlem, hvad en saadan Mand kan drive det til? Kun til det samme. Hvis han ikke er saa heldig at være i Familie med Ejeren eller Ejerne af et af disse Sejlskibe, med andre Ord, hvis han ikke kan arve eller paa lignende Maade komme til en Førerplads i et Sejlskib, driver han det i Regelen ikke til videre. Og naar man drøfter Sømands økonomiske Vilkaar i det hele, maa man ogsaa tage i Betragtning, hvilken overordentlig byrdefuld, vanskelig og anstrengende Gerning det her drejer sig om. Det er en Gerning, for hvilken man er i høj Grad berettiget til at fordre en god Løn, og det ikke mindst af den Grund, at det er en Gerning, som Folk erfaringsmæssigt ikke kan holde til at dyrke i alt for mange Aar. Enhver, som har haft med Besættelse af Pladser at gøre eller haft med Forretninger at gøre, vil vide, at der altid er nogle Sømand, der vil have en Plads eller en Forretning eller noget saadant. Naar der er gaaet et vist Antal Aar, og de begynder at nærme sig de Aar, da man foretrækker en lun Krog for et oprørt Hav, søger de at komme til Land. De har som oftest samlet sig nogle Penge, i Regelen er det dog naturligvis ikke nok, men hele deres Gerning er indrettet paa dette Maal: i en passende Alder at kunne trække sig tilbage fra Søen og saa komme ind i anden Virksomhed. Deraf følger, at de maa have gode økonomiske Vilkaar, saa længe de arbejder. Naar jeg har udtalt, at det til syvende og sidst bliver Publikum, der kommer til at betale, vil jeg godt indrømme, at denne Sætning er holdt lidt for almindeligt. Forholdet her er selvfølgelig i saa høj Grad internationalt, at for de egentlige Trampskibsselskabers Vedkommende kan man ikke paa-staa, at det er Tilfældet. Derimod kan det meget nemt blive Tilfældet i de Selskaber, som besørger indenlandsk Trafik

i Form af Ruter, der vil den forøgede Udgift i alt Fald til Dels kunne lægges over paa Publikum. Men Spørgsmaalet er vistnok heller ikke saa meget dette, hvor Rederierne skal faa de Lønninger fra, som det her drejer sig om, thi jeg kan ikke tænke mig andet end, at Skibsfarten i det hele er nogenlunde ens stillet over hele Verden, for saa vidt som disse Krav om Forbedringer af Lønningsforhold, Forbedring af Uddannelse er Krav, som er internationale, og som man søger at gennemføre alle Vegne. Det bør ikke glemmes i denne Forbindelse, at f. Eks. Sverige har langt videregaaende Krav end dem, der her foreslaas, og det samme er ogsaa Tilfældet i Tyskland.

Naar Spørgsmaalet nu er, om det da er det rette Tidspunkt, man har valgt til at indføre saadanne Skærper, vil jeg sige: Ja, jeg synes netop, at dette Tidspunkt er det rette. Thi hvis den nye Ordning medfører økonomiske Byrder for Rederne, for Selskaberne, hvad jeg egentlig ikke synes, den gør, og hvilket i alt Fald først vil ske paa et senere Tidspunkt, ser jeg ikke rettere, end at Tidspunktet netop nu er det rette, da man mener, at Skibsfarten staar overfor betydelige vidtrækkende Opgaver. For hvad vil det sige, at der bliver meget at sejle med? Det vil virkelig ogsaa sige, at man faar meget for det, man sejler med; ellers vil der jo ikke være noget syndeligt at glæde sig over; Rederiernes Indtægt af den forøgede Virksomhed er utvivlsom nok.

Endelig har det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) anket over, at jeg i min Tale i Landstinget havde henvist til Navigatørerne som dem, der havde støttet Kravet om en forbedret Undervisning, og at jeg havde sagt, at det var dem, til hvem Fordringerne skulde stilles, som havde anbefalet det. Det ærede Medlem forstaaer vistnok meget godt, hvad jeg dermed har ment, at det er dem, der selv føler, hvor Skoen trykker, som selv føler Betydningen af, at Fordringerne skærpes, at Kundskabsmængden forøges, og at den sociale Position forbedres. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) har Ret, naar han synes at mene, Styrmandene og Kaptajnerne sagtens kan anbefale, at der bliver stillet yderligere Fordringer til deres Eftermænd, thi hvis de Fordringer var saa strenge, at der ikke kunde slippe saa mange igennem, vilde altsaa Konkurrencen blive mindre, saa kunde de forlange mere for deres Arbejde, og saa vilde deres Vilkaar ad den Vej forbedres. Saaledes tror